

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie ze skargi R. B.

z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...)

na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie II AS (...)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 20 maja 2020 r.

pozostawia skargę bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

R. B. (dalej: Skarżący) pismem datowanym na 10 marca 2020 r. wniósł skargę na przewlekłość postępowania w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w (...) pod sygn. akt II AS (...) – dotyczącej stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie V S (...) toczącej się przed Sądem Okręgowym w P.. Skarżący wniósł o zorganizowanie Sądu Apelacyjnego zgodnie z Konstytucją i ustawami; stwierdzenie przewlekłości w tym postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w (...) oraz o przyznanie mu od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w (...) kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Zarządzeniem z 4 lutego 2020 r. Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...), po rozpoznaniu skargi Skarżącego, na podstawie art. 3 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub

nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: u.s.p.p.) i art. 93 § 2 Kodeksu postępowania karnego (dalej: k.p.k.) zarządził: 1) wpisać sprawę do wykazu AS; 2) odmówić przyjęcia skargi; 3) zakreślić numer w wykazie AS; 4) odpis zarządzenia doręczyć Skarżącemu z pouczeniem, że jest ono prawomocne. W uzasadnieniu Przewodniczący wskazał, że skarga na przewlekłość postępowania w przedmiocie skargi na przewlekłość postępowania nie przysługuje, co uzasadnia odmowę przyjęcia rozpoznawanej skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: u.s.p.p.) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W art. 3 u.s.p.p. enumeratywnie wskazano postępowania, w których stronom przysługuje uprawnienie do wniesienia skargi na przewlekłość (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 stycznia 2017 r., WSP 2/16; 26 lipca 2019 r., I NSP 79/19). Wskazany powyżej artykuł nie uwzględnia postępowania ze skargi na przewlekłość, a takiego postępowania dotyczy skarga w niniejszej sprawie. Z przywołanej regulacji należy zatem wywodzić, że w postępowaniach innych niż wymienione w katalogu określonym w art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość, stronie nie służy wskazana skarga.

Ponadto należy wskazać, że w orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że w postępowaniu ze skargi na naruszenie prawa strony do

rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, z uwagi na charakter tego postępowania i jego cel, nie przysługuje skarga na przewlekłość postępowania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 listopada 2019 r., I NSP 150/19; z 21 maja 2019 r., I NSP 31/19, z 19 września 2019 r., I NSP 92/19; z 12 stycznia 2017 r., WSP 2/16; z 6 grudnia 2011 r., KSP 11/11, OSNKW 2012, nr 3, poz. 27). W dalszej kolejności wskazać należy, że skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki wnosi się w toku postępowania (art. 5 ust. 1 u.s.p.p.), gdyż jej nadrzędnym celem jest zdyscyplinowanie sądu do podjęcia działań zmierzających do zapewniania stronie realizacji prawa do sądu w zakresie rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Funkcja ta traci rację bytu w odniesieniu do postępowań już zakończonych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2020 r., I NSP 171/19; z 6 listopada 2019 r., I NSP 150/19 oraz uchwała Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13).

Skarżący wniósł przedmiotową skargę po prawomocnym zakończeniu objętego nią postępowania, toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w (...) pod sygn. II AS (...). Zarządzenie kończące to postępowanie zostało bowiem wydane 4 lutego 2020 r., podczas gdy stanowiąca przedmiot rozpoznania w niniejszym postępowaniu skarga na przewlekłość została wniesiona w marcu 2020 r.

Z przytoczonych względów, na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w związku z art. 8 ust. 2 u.s.p.p., skargę – jako niedopuszczalną – należało pozostawić bez rozpoznania, co jednocześnie przesądza o bezprzedmiotowości obowiązku uiszczenia opłaty stałej od skargi (art. 17 ust. 3 u.s.p.p.).